

[Økonomi- og markedsministeren.]

gå ud over de mindre virksomheder i erhvervslivet. Jeg er bestemt ikke overbevist om, at et råd, hvordan vi end får det sammensat, vil være i stand til at vælge og vrage mellem de mange ideer til ny produktion, som det jo er så vigtigt at få fremmet, hvis vor fremtidige industrielle udvikling skal lykkes. Men jeg vil gerne sige, at jeg ser da gerne, at de socialdemokratiske forslag bliver uddybet og konkretiseret. Vi skal jo netop i denne samling drøfte kapitalmarkedets forhold, så der bliver lejlighed til at vende tilbage til problemerne.

Hr. Per Hækkerup reagerede temmelig kraftigt imod mit spørgsmål, om det voksende skattetryk ikke begynder at blive et problem for socialdemokratiet. Denne stærke reaktion må man vel tage som et udtryk for, at det i hvert fald ikke var noget ligegyldigt spørgsmål at stille. Jeg mener personlig, at det er et alvorligt spørgsmål for alle partier, at der i vor tid kun åbner sig så små muligheder for, at netop de aktive aldersklasser — de, der deltager i, bærer produktionen — kan udvide deres private forbrugsmuligheder. Det må pålægge os alle, forekommer det mig, en pligt til at overveje, hver gang der er tale om en udvidelse af de offentlige budgetter i ethvert konkret tilfælde, om det nu også er den pris værd, om det nu også i befolkningens øjne er den pris værd, som det koster i form af begrænsning af andre muligheder for forbrug eller investering.

Og så bare en enkelt bemærkning af mere principiel karakter om den økonomiske politik. I foråret var det til nød forståeligt, at socialdemokratiet gik imod den stramning af finanspolitikken, der da blev gennemført. Man kunne jo dengang i det mindste hævde, at man ikke troede på, at der var risiko for at få et efterspørgselspres her senere på sommeren. Man kunne sige, at man ikke ville tage hatten af for manden, før man så ham. Men nu har vi altså set ham. Nu må vi erkende, at vi fik faktisk den stærke stigning i produktion og beskæftigelse her i sommermånederne og nu i efteråret, som vi forudså i foråret fra regeringens side, og som vi dengang ønskede at træffe og faktisk traf foranstaltninger for at dæmme noget op for. Men alligevel taler man også nu om skatter, der — for at citere

hr. J. O. Krag — ligger tårnhøjt over, hvad der er brug for. Jeg kan ikke se andet, end at det i virkeligheden må fremtvinge det spørgsmål: betyder denne indstilling, at socialdemokratiet nu helt forkaster den opfattelse, der ligger i at drive en konjunkturudjævrende finanspolitik, helt forkaster den opfattelse, at en finanspolitik med overskud på drifts- og anlægsudgifter er et egnet middel til at regulere efterspørgslen i en situation, hvor der er et stærkt pres på kapaciteten?

Mener man helt alvorligt, at også i den nuværende situation med mangel på arbejdskraft, med underskud på betalingsbalancen, må man kun opkræve skat nøjagtigt til dækning af de udgifter, staten afholder? Hvis det er socialdemokratiets indstilling, ja, så må jeg for det første konstatere, at det er en ny indstilling, for man har i mange år netop ført en konjunkturudjævrende finanspolitik under socialdemokratiske regeringer, og for det andet må jeg sige, at min skepsis over for forslagene vedrørende kreditpolitikken i så fald bliver endnu større, for hvis man slet ikke vil benytte finanspolitikken som middel til at udjævne konjunkturforløbet, må kreditpolitikken jo bære hele byrden, og så tør jeg nok sige, at kapitalmarkedsrådet sandelig kommer på arbejde.

(Kort bemærkning).

Henry Christensen: Jeg havde egentlig ikke tænkt mig at skulle forlænge debatten, men når hr. J. O. Krag direkte trækker min udtalelse frem og prøver at så tvivl om stillingen og indstillingen og hævde, at der er splittelse og nuancer osv., vil jeg dog også på baggrund af, at hr. Ivar Nørgaard fortalte os, at i socialdemokratiet var man sandelig enige, minde hr. J. O. Krag om, at da socialdemokratiets ordfører, hr. Per Hækkerup, sidste gang under debatten nåede at sige noget om markedspolitikken, sagde han — jeg citerer igen fra Folketings-tidende 1968-69 sp. 8181, følgende i spørgsmålet, om Danmarks vej til fællesmarkedet ikke nødvendigvis gik sammen med Norden:

„Det er en vurdering, som man naturligvis kan anlægge, men det er en vurdering, som ikke er i overensstemmelse med de betingelser, som hidtil har været fastlagt af folketinget,“